

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Stanisław Zabłocki

w sprawie **M. T.**

skazanego za przestępstwo określone w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 11 grudnia 2019 r.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 maja 2019 r., II AKa (...),

w części utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 21 lutego 2018 r., III K (...)

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. oraz art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację obrońcy skazanego w zakresie zarzutu z pkt.

B.2 jako oczywiście bezzasadną;

2) pozostawić kasację w pozostałym zakresie (co do zarzutów z pkt. A.1 i A.2 oraz B.1) bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy;

3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego M. T..

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 21 lutego 2018 r., III K (...), m.in. skazał M. T. za przestępstwo określone: w art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 i art. 11 § 2 k.k., wymierzając za ten czyn karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 150 zł, a także orzekając przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 124.700 zł (pkt III i XX *tiret* pierwsze wyroku) oraz za przestępstwo określone w art. 18 § 2 w zw. z art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 1 k.k., wymierzając za ten występki karę roku pozbawienia wolności (pkt X wyroku), a następnie orzekając karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXII *tiret* pierwsze wyroku); w wyroku znalazły się także rozstrzygnięcia dotyczące zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego M. T. na poczet orzeczonej kary (pkt XXV), a także rozstrzygnięcie o kosztach (pkt. XXVI i XXVII wyroku). Wyrokiem tym Sąd pierwszej instancji uniewinnił oskarżonego M. T. od popełnienia zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia czynu określonego w art. 258 § 1 k.k. (pkt I wyroku) oraz w pkt. III aktu oskarżenia czynu określonego w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt IX wyroku).

Apelację w zakresie uniewinnienia wniósł na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny, natomiast obrońca oskarżonego M. T. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego na jego korzyść, w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. III i X wyroku oraz w odniesieniu do związanych z tym rozstrzygnięć o przepadku i karze łącznej (pkt. XX i XXII wyroku).

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r., II AKa (...), uchylił wyrok m.in. w odniesieniu do oskarżonego M.T. co do uniewinnienia go od popełnienia zarzucanych w pkt. I oraz III aktu oskarżenia czynów – pkt. I i IX wyroku Sądu pierwszej instancji oraz w zakresie skazania za przestępstwo przypisane temu oskarżonemu w pkt. III wyroku Sądu pierwszej instancji (pkt. I zaskarżonego obecnie wyroku). W pozostałym zakresie co do oskarżonego M. T. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, rozstrzygając także o kosztach postępowania odwoławczego (pkt. III i IV zaskarżonego obecnie wyroku).

Kasację od powyższego wyroku na korzyść skazanego M. T., w części utrzymującej wyrok Sądu pierwszej instancji w mocy w zakresie czynu przypisanego w pkt. III (określonego w art. 18 § 2 w zw. z art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 1 k.k.) oraz w części - jak stwierdził autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia - utrzymującej wyrok Sądu Okręgowego w mocy w zakresie orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej oraz o karze łącznej (pkt. XX i XXII wyroku), wniósł obrońca skazanego. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia sformułowano zarzuty:

„A. rażącego naruszenia prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a mianowicie naruszenie:

- I. Art. 85 § 1 i § 2 k.k. poprzez nieuchylenie w zakresie dotyczącym M. T. pkt. XXII wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...), w sytuacji uchylenia do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji m.in. pkt. III części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...), uznającego M. T. za winnego czynu z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i wymierzającego za te czyny karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 150 zł, która to kara pozbawienia wolności wchodziła w skład kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. XXII wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...), co skutkuje pozostawieniem w mocy wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...) co do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej M. T., w sytuacji kiedy w rzeczywistości skutek wydania zaskarżonego niniejszą kasacją wyroku istnieje jedynie jedna prawomocna i wykonalna kara pozbawienia wolności wymierzona M. T., a mianowicie kara 1 roku pozbawienia wolności z pkt. X części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...).
2. Art. 45 § 1 k.k. poprzez nieuchylenie w zakresie dotyczącym M. T. pkt. XX wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...), w sytuacji uchylenia do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji m.in. pkt. III części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...), uznającego M. T. za winnego czynu z art. 56 ust. 3 w zb. z

art. 59 ust. 1 w zw. z art 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., co skutkuje pozostawieniem w mocy wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...) co do orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa przez M. T., w sytuacji kiedy skutek wydania zaskarżonego niniejszą kasacją wyroku zarzuty objęte pkt. III części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego Karnego sygn. akt. III K (...), będą przedmiotem rozpoznania przez Sąd I Instancji, a więc nie istnieje skazanie będące podstawą orzeczenia przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa.

B. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a mianowicie:

1. naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie nieuchylenia co do M. T. pkt. XX wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału karnego sygn. akt III K (...) oraz nieuchylenia w zakresie dotyczącym M. T. pkt. XXII wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt III K (...).
2. w zakresie rozpoznania apelacji obrońcy M. T. odnośnie czynu z pkt. X części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w S.– naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niepełną, mało wnikliwą, pobieżną, sprzeczną z zasadami postępowania karnego i błędną analizę zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego M. T. dotyczących wskazania, iż z dowodu w postaci zeznań K. J. oraz treści utrwalonych rozmów M. T. z B. Z. przy ich prawidłowej ocenie oraz prawidłowej ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonych, nie powinno wynikać ustalenie faktyczne, że w okresie od 3 października 2013 r. do 10 października 2013 r. M. T. nakłaniał B. Z. [powinno być Z.– uwaga SN] do tego, aby ten nakłonił funkcjonariusza Policji K. J. do niedopłatniania [powinno być niedopełnienia – uwaga SN] obowiązków polegających na przeprowadzeniu kontroli drogowej M. T., oraz niewskazanie w sposób zgodny z art. 457 § 3 k.p.k. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn uznania wyżej wskazanych zarzutów apelacyjnych jako bezzasadnych ograniczając uzasadnienie wyroku dotyczące szczegółowo przedstawionych w apelacji obrońcy zarzutów, twierdzeń i argumentów postawionych na ich

poparcie, jedynie odniesienia się do jednej utrwalonej rozmowy z 3 października 2013 r. oraz do stwierdzenia, iż szyby boczna przednie pojazdu M. T. nie spełniały norm z uwagi na zbytne przyciemnienie” (pominięto podkreślenia, pogrubienia, a także błędy gramatyczne i interpunkcyjne).

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o:

„1. Uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) II Wydziału Karnego i przekazanie sprawy M. T. w zaskarżonym niniejszą kasacją zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) II Wydziałowi Karnemu w postępowaniu odwoławczym,

ewentualnie o

2. Uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) II Wydziału Karnego i uchylenie pkt. XX wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...) oraz uchylenie pkt. XXII wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt. III K (...),

lub

w zakresie zarzutu z pkt. X części dyspozytywnej wyroku Sadu Okręgowego w S. III Wydział Kamy, uchylenie w tej części wyroku Sadu Apelacyjnego w (...) i poprzedzającego go wyroku Sadu Okręgowego w S. i przekazanie w tym zakresie sprawy M. T. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji lub uniewinnienie M. T. od czynu z pkt. X części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w S. III Wydziału Karnego sygn. akt III K (...).”.

Prokurator Okręgowy w S. , pismem z dnia 11 września 2019 r., stwierdził, że kasacji nie można uznać za oczywiście bezzasadną (s. 2 tej odpowiedzi na kasację), wskazując, że kasacja jest zasadna w zakresie zarzutów z pkt. A.1, A.2 i B.1, albowiem Sąd Apelacyjny błędnie miał nie uchylić rozstrzygnięć o karze łącznej i o przepadku korzyści majątkowej, czym naruszył prawo materialne, a także – z powodu tego, jak przyjęto w odpowiedzi na kasację, przeoczenia – miał nie uzasadnić „decyzji w zakresie przepisów prawa materialnego”, czym z kolei naruszyć miał art. 457 § 3 k.p.k. (s. 12-13). Za całkowicie niezasadny został natomiast uznany zarzut z pkt. B.2 kasacji (s. 13 - 14). W odpowiedzi na kasację nie sformułowano jakichkolwiek wniosków co do rozstrzygnięcia, jakie powinien wydać Sąd Najwyższy, choć – przy zastosowaniu art. 118 § 1 i 2 – można sądzić,

że skarżący popiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim miano utrzymać w mocy rozstrzygnięcia o przepadku korzyści majątkowej i o karze łącznej (choć już nie wiadomo, czy także orzeczenia Sądu pierwszej instancji i czy powinno nastąpić przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a jeżeli tak to któremu Sądowi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w zakresie zarzutu naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (pkt. B.2 kasacji), zaś w pozostałym zakresie (zarzuty z pkt. A.1, A.2 i B3) – niedopuszczalna, albowiem została wniesiona w stosunku do nieistniejącego w tej części prawomocnego i kończącego postępowanie wyroku sądu odwoławczego (brak spełnienia przesłanki określonej w art. 519 k.p.k.).

Co prawda, art. 535 § 3 k.p.k., pozwala na odstąpienie od sporządzenia uzasadnienia postanowienia oddalającego kasację jako oczywiście bezzasadną, przewidując sporządzenie pisemnych motywów dopiero na wniosek strony, jednak konieczność sporządzenia uzasadnienia niniejszego postanowienia w części dotyczącej pozostawienia kasacji bez rozpoznania, jak i wysoki stopień oczywistości bezzasadności zarzutu z pkt. B.2 kasacji, niewymagający szerszych rozważań, spowodował, że Sąd Najwyższy sporządził uzasadnienie tego postanowienia w całości.

Zarzut z pkt. B.2 kasacji nie tylko zmierza do zdublowania przez Sąd Najwyższy kontroli odwoławczej (por. zarzut z pkt. B.2 kasacji i jego uzasadnienie na s. 9 z zarzutem z pkt. I lit. d apelacji obrońcy oskarżonego i jego uzasadnieniem na s. 9 apelacji, który w prawie w całości jest powieleniem treści zawartych w apelacji), jakiej w toku instancji dokonuje sąd rozpoznający zwykły środek odwoławczy, co – w ramach postępowania kasacyjnego – jest zabiegiem niedopuszczalnym, na co trafnie zwraca się uwagę w odpowiedzi na kasację, ale nie zawiera w istocie jakichkolwiek treści, które zdadne byłyby podważyć stanowisko Sądu Apelacyjnego w (...) co do braku naruszenia art. 7 k.p.k. w zakresie oceny dowodów w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu w pkt. X wyroku Sądu Okręgowego w S.. Sąd odwoławczy wskazał przecież, że skazany nie został niesłusznie zatrzymany do kontroli drogowej i nieprawidłowo

zatrzymano mu dowód rejestracyjny, a B. Z. miałby być nakłaniany przez skazanego do przypomnienia funkcjonariuszowi Policji o obowiązujących przepisach prawa, aby w przyszłości skazany M. T. nie był więcej zatrzymywany – ta wersja, pomijając brak jakichkolwiek podstaw do jej przyjęcia, pojawiła się dopiero w postępowaniu sądowym (s. 57 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd odwoławczy, weryfikując ocenę Sądu Okręgowego, odniósł się ponadto do zapisów rozmów telefonicznych, zeznań świadka K. J. i protokołu oględzin pojazdu oraz eksperymentu procesowego (s. 57-58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), które były przedmiotem szerokiej analizy Sądu pierwszej instancji (s. 46-48, 106 uzasadnienia wyroku sądu *a quo*). Szczegółowe powołanie się przez Sąd Apelacyjny na treść rozmowy z dnia 3 października 2019 r. nie stanowiło więc ograniczenia kontroli odwoławczej, co zarzuca obrona, a służyło wykazaniu nietrafności wersji przedstawianej przez apelującego.

Przechodząc do pozostałych podniesionych w kasacji zarzutów wskazać trzeba, że skierowane są one niejako przeciwko nieistniejącej części wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), albowiem rozstrzygnięcie tego Sądu w pkt. III o utrzymaniu wyroku Sądu Okręgowego w pozostałym zakresie (nieuchylonym w odniesieniu do oskarżonego i innych oskarżonych w związku z rozstrzygnięciem w pkt. I oraz niezmienionym w odniesieniu do innych oskarżonych w związku z rozstrzygnięciem w pkt. II) nie obejmowało (bowiem nie mogło obejmować) rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu pierwszej instancji zawartych w pkt. XX *tiret* pierwsze (o karze łącznej orzeczonej wobec M. T.) oraz w pkt. XXII *tiret* pierwsze (o przepadku korzyści majątkowej orzeczonym wobec M. T.), które dotyczą zarzuty kasacyjne w pkt. A.1, A.2 i B.1.

Do rudymentów prawa i postępowania karnego należy to, że z chwilą uchylenia przez sąd odwoławczy (albo kasacyjny czy wznowieniowy) jednostkowego skazania, którego kara stanowiła podstawę orzeczenia kary łącznej w wyroku skazującym wydanym w sprawie złożonej przedmiotowo, rozstrzygnięcie o karze łącznej traci moc *ex lege*, a zatem sąd (odwoławczy, kasacyjny czy wznowieniowy) nie musi zawierać w wydanym wyroku rozstrzygnięcia o uchyleniu także, oprócz skazania, orzeczenia o karze łącznej – rozstrzygnięcie takie jest bowiem całkowicie zbędne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia

23 lutego 2012 r., III KO 78/11, z dnia 15 lutego 2011 r., IV KK 18/11 z dnia 7 maja 2013 r., III KK 25/13, z dnia 15 października 2013 r., III KK 189/13, z dnia 21 lutego 2007 r., IV KK 450/06, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2017 r., II KK 127/17; zob. także D. Świecki (w:) D. Świecki (red.) *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 6 do art. 437).

Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie. Na karę łączną orzeczoną wobec skazanego M. T. (pkt XXII *tiret* pierwsze wyroku Sądu Okręgowego) składały się jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w ramach skazań za przestępstwa: określone w art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 i art. 11 § 2 k.k., (za które została wymierzona w pkt III wyroku kara 3 lat pozbawienia wolności) oraz określone w art. 18 § 2 w zw. z art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 1 k.k. (za które została wymierzona w pkt X wyroku kara roku pozbawienia wolności). Wobec uchylecia przez Sąd Apelacyjny skazania za pierwsze z powyższych przestępstw (pkt I zaskarżonego wyroku), rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji o karze łącznej wymierzonej M. T., zawarte w pkt. XXII *tiret* pierwsze orzeczenia utraciło moc (kara łączna „uległa rozwiązaniu” *ex lege*). Z tego powodu, rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego, zawarte w pkt. III zaskarżonego wyroku, o utrzymaniu w mocy w pozostałej części wyroku Sądu pierwszej instancji, nie dotyczyło orzeczenia o karze łącznej w odniesieniu do skazanego M. T.. W konsekwencji, nie istnieje żaden prawomocny wyrok sądu odwoławczego, który w odniesieniu do kary łącznej kończyłby postępowanie karne, co powoduje, że kasacja w tym zakresie jest niedopuszczalna i należało ją pozostawić bez rozpoznania (*arg. ex. art. 519 w zw. z art. 429 § 1, art. 530 § 2 i art. 531 § 1 k.p.k.*).

Podobnie rzecz się ma w wypadku zarzutu z pkt. A.2 kasacji, dotyczącego rzekomego naruszenia art. 45 § 1 k.k. przez nieuchylenie orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej, związanego z czynem, co do którego skazanie zostało uchylone, a sprawa w tym zakresie została przekazana Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Już pobieżna lektura pkt. I zaskarżonego kasacją wyroku dowodzi, że przedmiotem uchylecia – w zakresie pierwszoinstancyjnego wyroku skazującego w odniesieniu do skazanego M. T. – był nie li tylko pkt III orzeczenia Sądu

Okręgowego, w którym rzeczywiście skazano oskarżonego za wskazane tam przestępstwo i wymierzono wskazaną tam karę pozbawienia wolności i karę grzywny, co mogłoby rodzić (choć także niezasadne) wątpliwości co do tego, czy pkt. XXII *tiret* pierwsze zaskarżonego kasacją wyroku przypadkiem nie został utrzymany w mocy, ale **skazanie za czyn przypisany w pkt. III orzeczenia** (podkreślenie – SN). Oznacza to, że uchyleniu uległo nie tylko rozstrzygnięcie w zakresie przypisania oskarżonemu winy za czyn określony w art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 i art. 11 § 2 k.k., ale także rozstrzygnięcie o karach i innych środkach, które zostały w związku z takim orzeczeniem wymierzone (kary pozbawienia wolności i grzywny – końcowa część pkt. III wyroku Sądu Okręgowego oraz orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z tego przestępstwa przez M. T. – pkt XX *tiret* pierwsze tego orzeczenia). W tej mierze nie może być bowiem jakichkolwiek wątpliwości, że orzeczenie o karze i innych środkach pozostaje rozstrzygnięciem akcesoryjnym wobec stwierdzenia winy i uchylenie przez sąd odwoławczy wyroku w tej ostatniej części, to jest w zakresie winy, oznacza automatycznie uchylenie orzeczenia także co do kary i innych środków, bez potrzeby wskazywania poszczególnych punktów wyroku zawierających takie orzeczenia. Analogicznie, orzeczeniem akcesoryjnym wobec całego skazania było w tej sprawie orzeczenie o kosztach w odniesieniu do skazanego M. T. (pkt XXVII *tiret* pierwsze), które przecież nie zostało w całości utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny (pkt III zaskarżonego wyroku). W tej jednak mierze obrońca trafnie zarzutu w kasacji już nie podniósł.

Z tych względów, rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego, zawarte w pkt. III zaskarżonego wyroku, o utrzymaniu w mocy w pozostałej części wyroku Sądu pierwszej instancji nie dotyczyło także i orzeczenia o przepadku w odniesieniu do skazanego M. T. W konsekwencji, nie istnieje żaden prawomocny wyrok sądu odwoławczego, który w odniesieniu do orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej kończyłby postępowanie karne, co powoduje, że kasacja również w tym zakresie jest niedopuszczalna i należało ją pozostawić bez rozpoznania (*arg. ex. art. 519 w zw. z art. 429 § 1, art. 530 § 2 i art. 531 § 1 k.p.k.*).

Z powyższych powodów nadzwyczajny środek zaskarżenia jest także niedopuszczalny w zakresie, w jakim zarzuca się w nim niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (zarzut z pkt. B.1) powodów, dla których Sąd Apelacyjny miałby utrzymać w mocy orzeczenie o karze łącznej i o przepadku korzyści w odniesieniu do M. T. Takich rozstrzygnięć w zaskarżonym wyroku po prostu nie zawarto, bo nie istniała w tej mierze, z opisanych już wyżej powodów, taka potrzeba. I w tej mierze autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia kieruje więc - najwyraźniej w wyniku niezrozumienia istoty konfiguracji procesowej, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie – zaskarżenie wobec orzeczenia nieistniejącego.

Wobec oddalenia w części kasacji jako oczywiście bezzasadnej, a w części pozostawienia jej bez rozpoznania i braku podstaw do zastosowania art. 527 § 4 k.p.k., Sąd Najwyższy, stosownie do art. 636 § 1 w zw. z art. 637a k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego M. T.

ał